

O KODĖL NE PAS PAŽISTAMĄ KUNIGĄ?

/ 6 /

Minant išpažinties labai dažnai būna, kad sunku susiresti nuodėmklausį, kuris būtų visiškai nepažįstamas. Tiesa, klebonai savo parapijiečius ne visus pažįsta, bet ilgiau pagyvenus, pažintis padidėja, o ne kuriems žmonėms, kurie dažniau dėl ko nors su kunigais susitinka, atrodo, jog jie ir labai pažįstami. Dėl to kai kam susidaro labai didelė kliūtis išpažintims atlikti: kaip čia dabar eisi pas pažįstamą kunigą? Ką jis pamėnys? Kuo palaikys? Pasižiūrėkime, gerai ar ne tokie žmonės galvoja?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pirmiausia pasižiūrėkime, kaip bendrai žmonės gyvenime elgiasi, kur ir pas ką jie nori savo svarbius reikalus atlikti? Pas pažįstamus ar nepažįstamus žmonis?

Manau, jog jums nereikia daug pasakoti, kaip labai žmonės gyvenime yra suinteresuoti pažintimis ir pažįstamais. Ar jis eis į ištaią, ar į krentuvę, ar į ligoninę, ar į kiną, ar į koncertą, ir bendrai kur tik reikės keblus, pažintis daug ką nulemia: jis greičiau prieis prie direktoriaus, prie ministro, greičiau gaus ko jam reikia. Pažįstamas gydytojas jį geriau gydys, pažįstamas advokatas geriau jo bylą gins, pažįstamas sargas lengviau įleis į salę ir t.t., ir t.t. Ir ne vien tik dėl to, išorinio reikalo sutrus tvarkymo žmonės nori didesnių pažinčių. Dar labiau jie to nori tada, kai reikės liečia kokius jų intymius dalykus. Pažįstamam gydytojui daugiau išsipasakos savo ligas, net ir tokias, kokių kitam nedrįstų pasisakyti. Pažįstamam advokatui nupasakos net ir tokias

savo bylos dalykus, apie kuriuos kitiems nutylės. Daugė gero žmonės tikisi sau iš pažinties. Mat, pažįstamas tai kaip savas žmogus, jis pažįsta ir reikalo bile kaip netvarkys. Vienas dalykas, kad tą reikalą geriau žino, kitas dalykas, kad dėl pažinties geriau patarnaus. Dėl to be pažinties žmonės stačiai negali ir nenori apsieiti ir stengiasi turėti kuo daugiau pažįstamų, kad taip su jų pagalba, geriau galėtų savo reikalus ap rūpinti. Mums suprantama dėl ko taip yra. Taip yra dėl to, kad žmonės nori sau gero, o pažintis padeda ji sau laimėti.

Bet keistas dalykas. Visur ir visada norėdamas reikalus vesti tik su pažįstamais, kaip tik iškyla dvasios reikalai, nebenedori jų tvarkyti pas pažįstamą kunigą. Stačiai nuo pažįstamo bėga. Ir nenoromis kyla klausimas, kodėl? Kai labiau įsigiliname į reikalą, tuojuo pasimato, būtent, kad nenori nuoširdžiai tų reikalų tvarkyti, o tik šiaip sau atlikti. Juk kaip žmogus, norėdamas tikrai pagyti, nesigedina pažįstamo gydytojo, taip neturėtų gedytis ir pažįstamo kunigo, jeigu būtų tikrai norima atlikti savo sielos sutvarkymo reikalą.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Žagrinde čia ta priešastis ir yra. Žinoma, nemalonu kitam prisipažinti prie pačiam nemalonų dalykų, savo blogų darbų, nuodėmių. Bet iš kitos pusės imant, kada yra, palyginati, toks lengvas būdas sutvarkyti taip svarbius reikalus, galimas tą nemalonumą nugąletti. Juo labiau, kad čia kunigas visai nesuinteresuotas kaip nors tai panaudoti žmogaus padėčiai pabloginti, o priešingai, jam rūpi žmogui padėti. Tai vienas. Antras, žmogui negali atsitikti padaryti tokių blogų darbų, kokių kunigas nebūtų girdejęs arba

apie kurias nežinotų. Dėl to, kokios bebūtų
 žieno nuodėmės, kunigo niekada nenustebins.
 Nenustebins ir dėl to nei kiek nesumažės jo
 škyse penitento garbė. Priešingai, numanyda-
 mas, kiek tai žmogui atsieina, dar labiau ji
 gerbės už tą savęs nugalejimą ir drąsą pade-
 rytą blogį taisyti bet kokiomis aplinkybėmis,
 nors taisytojui jos sudarytų ir labai didelių
 sunkumų ir nemalonumų. Prečia, kas kunigui
 pasakoma, niekas trečias apie tai niekada ne-
 galės sužinoti, nes kunigą riša išpažinties
 paslaptis. Taigi, čia žmogus dėl savo vardo
 yra apsaugotas daug labiau, negu kur nors ki-
 tur, sakysime, viešuose teismuose ar kokiuose
 nors viešuose apsvarstymuose, kur reikalau-
 jama prisipažinti ne prieš vieną asmenį, o
 prieš daugelį. Bet čia dar yra vienas prana-
 šumas, kad pažįstamas asmuo maždaug žino ir
 mūsų gyvenimą, jo aplinkybes ir pečias mūsų
 nuodėmes. Nesistebėdamas, kad mama taip atsi-
 tinka ar atsitiko ir mūsų nesmerkdamas, pa-
 žįstamas kunigas labiau gali atsidėti mūsų
 dvasios reikalui sutvarkyti. Jo sprendimas
 visada yra tikslusnis, patarimas ar įspėji-
 mas vertingesnis. Jeigu jūs būtumėte kuni-
 gais ir klausytumėte išpažinčių, jūs pripa-
 žintumėte priešingą dalyką: ne kad pas pa-
 žįstamą kunigą sunkiau atlikti išpažintį,
 bet kad kunigui daug sunkiau klausyti paži-
 tamą asmenį išpažinties. Sunkiau tai dėl
 daugelio dalykų. Sunkiau dėl to, kad norima
 geriau patarnauti ir dėl to, kad pažįstamas
 penitentas labai dažnai mažiau gerbia paži-
 tamą kunigą. Jeigu jis trinaisi su kunigu ir
 kasdieniniuose gyvenime, jam ima atrodyti,
 jog ir kunigas yra maždaug toks pat, kaip
 ir jis tik jau tokią pareigą atlieka. Toks
 penitentas mažiau linkęs paklausti paži-
 stamo kunigo sprendimams, mažiau paiso jo įspė-
 jimų ir patarimų. Bet pečiam penitentui tik-
 rai didelis nuostolis vengti eiti išpažinties.

vien dėl to, kad jam pažįstamas kunigas.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nors žmonės aiškinaisi visaip, bet pagrindinė priežastis neiti išpažinties pas pažįstamą kunigą tėra viena: žmogaus puikybė. Ir dėl to, kas visada ieško tik nepažįstamų kunigų, labai nuskurdina save dėl savo išpažinčių sulėkštėjimo; jos atliekamos labai paviršutiniškai, tik iš reikalo atlikti ir tai su vėsojais prisidengimais, nors ir nenorėtai, bet netiesioginiai praktikuojamais, nes tam ir einama pas nepažįstamą, kad jis kai ko nežinotų. Taip dažnai atsitinka su kokiais susimetėliais, kurie metų metais gyvena konkubinate ir... nenori prieš žmones pasirodyti netvarkingi. Kai eina išpažinties, kitiems atrodo, jog jie ir tvarkoje. Nepažįstamam kunigui pasiseko apie savo paleistuvystes, bet nutyli, kad jos tęsiasi metų metais ir nežadamos pamesti. Pažįstamas klebonas nepasitenkintų tokia taršama gera išpažintimi ir kai ko daugiau paklaustų, į ką reiktų atsakyti ir, gal būt, net iškrišimo nebegauti, jeigu nemanome taisytis. Nepažįstamas kunigas pasitenkino tuo, kas pasakyta, apie negerumus daugiau nieko nežino ir' mano, kad išpažintis atliekama gerai. Kadangi tokie žmonės eina retai išpažinties, duoda išpejimą ir tuo viskas pasibaigia. Po išpejimo, žinoma, kitą kartą pas tą irgi nebeina, nes nenori rizikuoti negauti iškrišimo. Renkasi naują nepažįstamą ir taip save vis iš naujo apgaudinėja: mano, kad išpažintis atlikinėja ir gyvenimą sutvarko, o iš tiesų ne tik gyvenimas nesutvarkomas, bet jis vis dar bloginamas blogomis išpažintimis. Ir taip pasirodo, jog vengimas pažįstamo kunigo nėra vengimas su geromis intencijomis su tikru noru taisyti savo gyvenimą su atgalios sakramento pagalba, o tik

formalus jos atlikimas ir tai blogas. Jeigu žmogui tikrai rūpėtų savo sąžinės sutvarkymas, šitaip jis nederytų. O jeigu ir būtų pavojus tokiems dalykams įvykti, pašįstamas kunigas nuo jų spsaugotų.

XXXXXXXXXXXXXX

Tai gi, nebūkime naivūs ir nemanykime tai lengvai išsiukti iš daromo blogio. Šitaip iš jo neišsisukame. Geriau žiūrėkime tik to, kaip atlikti kuo geresnę išpažintį ir tam padaryti nusudokime patį geriausią nuodėmklausį, nežiūredami to, kad jis mums yra pašįstamas. Tai jūs atsidursite tokiose aplinkybėse, kada jums reikės greitos išpažinties ir ji reikės atlikti pas pašįstamą kunigą, o jūs abejosite ar nenoresite, pagalvokite, o kaip būtų tada, kada jums tikrai grėstų greitos mirties pavojus ir reiktų tokios išpažinties: ar kįs tą atliktumėte tokiose aplinkybėse, ar ne? Tokiais atvejais žmonės nebežiūri pašinčių, gėdos ir panašių dalykų, o tik vieno: kaip nors atlikti išpažintį, kad nereiktų mirti be jos. Jeigu tada galima taip padaryti, taip padaryti galima ir visada, jeigu taip tikrai norima vien savo išganymo, o ne kokių žemiškų sumetimų. Amen.

1967. I. 31.